

Formanden: Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Johansen: Det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) udtalte, at det vilde være vanskeligt for det private Initiativ at løse Spørgsmaalet fuldt ud. Ja, det erkendes ogsaa i Lovforslaget, idet man skal have oprettet mindst 2 Anstalter, en for Drengene og en for Piger. Men hvor meget man nu end taler om, at denne Lov burde have været gennemført for længe siden, idet Trangen er saa og saa stor, maa man dog paa den anden Side huske, at det private Initiativ har løst denne Opgave paa en smuk og værdig, og jeg havde nær sagt ret fyldestgørende Maade. Det fremgaar ogsaa af følgende. Folketinget har paa en Forespørgsel til Formændene for Kristelig Forening, for Dansk Børnehjemsforening og for Foreningen af 1837 faaet det Svar, at der vilde kræves Plads for en 150 Drengene og 40 Piger. Nu har ogsaa Udvalget i Folketinget forespurgt de forskellige Opdragelsesanstalter om, hvor mange de havde Plads til. Man har spurgt Knarreborg, Himmelbjerggaarden, Odense kommunale Børnehjem, Flakkebjerg, Holsteinsminde, Landerupgaard og Bølggaard. Og de have opgivet tilsammen at have Plads til 170; der bliver altsaa kun en lille Difference mellem dette Tal og 190. Naar altsaa det private Initiativ har kunnet løse Opgaven saa nær, er det virkelig godt gjort, og jeg vil betone, hvad jeg en Gang tidligere har betonet, at jeg er særdeles glad ved, at den ærede Minister vil tage det private Initiativs Arbejde med ind i hele den Virksomhed, der nu skal sættes i Gang. Thi jeg tror, at det bliver baade det billigste og ogsaa det bedste. Statsanstalterne er jeg bange for.

J. Pedersen: Jeg har bedt om Ordet for at henlede Opmærksomheden paa et Andragende, som er blevet indbragt i et tidligere Møde og er omdelt paa Medlemmernes Pladser i Dag, fra 253 Mænd og Kvinder paa Fyn, som have været virksomme med Tilsyn med Plejebørn i Henhold til Lov af 1ste Marts 1895. Som det vil ses, gaar det ud paa at fremsætte Ønske om forskellige Forandringer i Loven om Tilsyn med Plejebørn. Men Grunden til, at det er fremkommet nu, da denne Lovs Revision ikke ligger for, er, at man har tænkt sig Muligheden af at faa en noget nærmere Forbindelse mellem denne Lov og den Lov, vi her arbejder paa. Et Par

ærede Medlemmer have allerede antydet Ønskeligheden af en saadan Forbindelse, og jeg tror ogsaa, det vil være hensigtsmæssigt og ogsaa økonomisk besparende, ikke just i Henseende til Penge maaske, men med Hensyn til Kræfter, idet de nærbeslægtede Virksomheder i Kommunerne maaske tage flere Kræfter i Brug end egentlig heldigt. Jeg vil haabe, at der gennem Udvalgsbehandling maatte kunne opnaas, hvad der i Øjeblikket kan opnaas paa dette Omraade. Der kan naturligvis ikke være Tale om en saadan Sammenarbejden af disse to Forslag, som jeg tror, disse Underskrivere egentlig helst saa.

Selve Lovforslagets Enkeltheder skal jeg ikke komme nærmere ind paa, vi staa jo her overfor en meget stor og betydningsfuld Opgave, og sikkert tør ingen nægte, at Foranstaltninger i denne Retning ere nødvendige. Men jeg vil dog tilstaa, at det hører til den Slags Foranstaltninger — navnlig med det her tilsigtede Omfang —, som jeg ikke kan gaa med til uden store Betæneligheder. Et er, at Staten kommer det private Initiativ til Hjælp med Penge, det er meget prisværdigt, et andet er jo, naar Staten dernæst griber ind i den Mynlighed, som nærmest og rettelig tilkommer Hjemmet. Dersom Mennesker overhovedet kunne siges at være raadige over noget i denne Verden, maa det dog først og fremmest være deres Børn. Naa, men en Indgriben er nødvendig, den kan ikke undgaas, og man maa altsaa gaa med dertil, selv om man, som jeg, gør det med et vist Vemod. Men jeg mener da ogsaa, at det maa stærkt fremhæves, at man maa benytte denne Indgriben i Forældrenes Ret med den allerstørste Varsomhed og ikke indskrænke den til Omraader, hvor det ikke er absolut nødvendigt. Det forekommer mig, at man i dette Forslag i hvert Fald paa et enkelt Punkt overskrider denne Grænse. Jeg sigter saaledes til § 2, hvorefter man, dersom et Barn fortsætter med betydelig Dovenskab, har Ret til at tage det bort fra Forældrene og anbringe det andet Sted indtil 6 Maaneder; det er Skolekommissionen, der afgør det. Forældrene have ganske vist den Udvej at henvende sig til Overværgeraadet og mulig faa det forhindret. Men det forekommer mig, at her, hvor der ikke er Tale om Forbrydelse eller i og for sig forbryderiske Tendenser, er det et for stærkt Indgreb i Forældrenes naturlige Ret at tage Børnene fra Hjemmet, fordi de i nogen Tid udvise Dovenskab. Der har jo i det andet Ting været gjort Forsøg paa at faa en Ændring